

Славейците

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всъки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.
Редакторъ: Георги Кръзозъ

ГОДИНА ПЪРВА

9 и 10
май и юний 1937

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова сметка № 624.

СВЕТИ КИРИЛЪ И МЕТОДИЯ

отъ Т. Г. Влайковъ

Вече отъ нѣколко дѣня, свършимъ ли въ школото четене-то и писането, учителъ Никола ще ни събере на купъ отпреди, до главнието, и ще ни учи да пѣмъ пѣснитѣ, дѣто сж за свети Кирилъ и Методия. Че скоро ще дойде тоя голѣмъ празникъ и трѣбва дотогава хубаво да ги знаемъ.

А свети Кирилъ и Методия все повече приближава. Много хубаво било на тоя празникъ! Ние, по-малкитѣ, дѣто не сме го празнували други пѣтъ, трѣпнемъ отъ радостъ. И чакаме го съ нетърпение.

Ето и последниятъ дѣнь. Набръзо, и като презъ прѣсти, прекарваме учението преди пладне. Разпуща ни сега учителъ Никола по-рано и поръчва: — Щомъ се наядемъ, да дойдемъ безъ книги на училището и всѣки да донесе цвѣте, колкото се може повече и по-хубаво. Че ще виемъ вѣнци. — Недослушали локовай думитѣ на учителя, втурваме се съ радостни викове навънъ, нареждаме се надвѣ-натри, и трѣгваме по-бързо отъ всѣки другъ пѣтъ.

Приближилъ до нашата порта, азъ тичешкомъ се отдѣлямъ отъ редицата, блъсвамъ вратника и шумно заприквамъ презъ двора. — Какво има? — очудено пита мама, излѣзла на отвода. — Цвѣте ще носимъ на училището! — викамъ цѣлъ задъханъ. — Вѣнци ще виемъ за свети Кирилъ и Методия. Хайде, по-скоро, мамо, да ми наберешъ! Ама много да ми наберешъ, че учителътъ заръча... — Така ли? Щомъ трѣбва, ще ти набера.

Когато влѣзохме въ градинчето, чинѣше ми се, че цвѣята сж много. И кой знае колко ли голѣма китка ще наберемъ! А сега, като оцкасаемъ май всичкото разцвѣтѣно цвѣте, набраната китка ми се вижда не много голѣма. Седи ми дори малка. И азъ съсъ завистъ поглеждамъ къмъ останалитѣ самъ-тамъ сгрѣкчета...

Мама натопва китката въ бѣлото менче, та дорде ядемъ, цвѣтето да не завѣхне.

Тате се прибира. Паралията е сложена. Бързишкомъ греба чорбата и лапамъ голѣми залци. Мама принася саханче съ госба. Ала азъ вече се кръстя. — Ами отъ госбата? — Наядохъ са. — И безъ да чакамъ като други пѣтъ да стане тато, скоквамъ. Тато ме поглежда накриво. — Заръчалъ имъ даскала да отидатъ днеска по-рано, та да носятъ цвѣте, — оправда ме мама. — А-ха... — и татовото лице се разведря.

Мама излиза съ менъ, подава ми китката и радостно ме изпраща до отвода. Азъ изтурквамъ по стѣлбата и затичвамъ се къмъ вратника...

Изъ пѣтъ настигамъ и други даскалчета. Всички носятъ цвѣте. И всички бързатъ. Въ училищния дворъ се не виждатъ

игри и тичания. Затова пѣкъ широкоиятъ прустъ доле гѣмжи отъ дѣца. И приближишъ ли до вратата, лѣхвати мирисъ отъ всѣкак-ви цвѣта. Отзадъ покрай стената сж наредени дълги корита. Тамъ дѣцата слагатъ донесеното цвѣте. Слагамъ и азъ своето.

Прииждатъ все повече дѣца. И всички съ цвѣта. Едни носятъ по-малки китки. Нѣкой закачливци имъ се присмиватъ. Други носятъ цѣла прегръдка. Тѣхъ посрѣщатъ съ радостенъ възкликъ. Скоро всичкитѣ корита се препълватъ.

Излиза изъ учителската одая, дѣто е тамъ подъ стѣлбата, даскалъ Никола. Той изглежда много разположенъ и е весело усмихнатъ. — Хайдете сега, дяца, всички на работа! — И нарежда нѣкои отъ по-голѣмитѣ момчета да почнатъ да виятъ вѣнци, пѣкъ по-малкитѣ да правятъ китчици и да имъ ги подаватъ. А и самъ учителътъ съблича сестрето си и залавя се и той да вие вѣнецъ. Спущатъ се нѣкои отъ дѣцата и се надпреварватъ кое по-напредъ да му подаде цвѣте за вѣнеца. — Чакайте, чакайте, — казва учителъ Никола. — Ще избирате само най-хубавото, че тоя вѣнецъ ще бжде за иконата на свети Кирилъ и Методия! — Почватъ тогава дѣцата да дирятъ изъ коритата само божуръ, бѣлъ картопъ, сини патѣта и други отборъ цвѣта. Останалитѣ дѣца сме се сгруппали наоколо и съ любопитство гледаме тия, що свиватъ вѣнциитѣ.

Но ето, учителъ Никола привършва вѣнеца. А и другитѣ момчета сж извили вече доста дълги плетеници. — Ще карате така дорде свършите всичкото цвѣте, — казва учителътъ, па избира други отъ по-голѣмитѣ момчета, поръчва имъ да взематъ увититѣ вѣнци и трѣгва съ тѣхъ нагоре

Стефанъ Мокревъ

ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ . . .

На височината въ Лозенецъ, край София, живѣеше въ мѣничка къща семейството на Миланъ печатаря. Миланъ работѣше на машината въ една голѣма печатница и съ спечеленитѣ пари изхранваше жена си и двѣтѣ си момченца Пѣйчо и Любчо. Донасяше имъ хубави книжки, които работѣха въ печатницата. Пѣйчо, който бѣше ученикъ, много се радваше на пѣстриитѣ книжки. Четѣше ги и разказваше на братчето си. Много пѣтъ майка имъ ги извеждаше въ градината, подъ вишнитѣ, прегръщаше ги и имъ четѣше приказки за славни юнаци и за далечни страни.

Така тѣ дочакаха татко си и го срѣщаха съ радостъ.

Дойде лѣтото. Съ него дойдоха лоши дни за семейството на Миланъ печатаря. Работата

МОЛИТВА

Пази ни, Господи, дѣцата, дари имъ здраве и животъ, че тѣ сж бждещето свято на цѣлий български народъ!

Едни тѣ пълнятъ ни душитѣ съ надежда, вѣра и любовъ, и свѣтятъ ни презъ тъмнинитѣ по пѣтъ за живота новъ.

Недей лишава отъ звездички Ти наший роденъ небосводъ! О, Господи, закрилий всички дѣца на бѣгарский народъ!

Стилиянъ Чилингировъ

изъ стѣлбата. Втурваме се подире му и ние.

Най-напредъ свалятъ иконата на свети Кирилъ и Методия, дѣто е закачена на стената надъ главнието. Учителъ Никола оковава около нея шарения вѣнецъ. Взема следъ това една дълга плетеница и съ помощта на нѣкои отъ голѣмитѣ момчета, оковава я по горната част на главнието. Други отъ вѣнциитѣ момчета, покачени на столове, заковаватъ около вратата на широката стая, дѣто учимъ, на одаята до нея и до малкото одайче.

Слизаме всички пакъ доле. Тамъ сж изплетени вече нови вѣнци. Учителътъ нарежда, голѣмитѣ момчета да заковатъ вѣнецъ и около главнитѣ врата на училището. Обковаватъ съ вѣнци и двата вратника на пѣтъ.

На другия дѣнь се събуждамъ много рано. До мене сж сложени великденкитѣ ми дрехи — че нали свети Кирилъ и Методия е като Великдѣнь. Слушамъ, и клепалата заклепватъ — най-напредъ дървеното, а следъ него и желѣзното. Тракатъ и звѣнятъ тѣ ситно-ситно, както се клепа на голѣмъ празникъ...

Съ този двоенъ 9 и 10 брой завършваме първата годишнина на в. „Славейче“. Пожелаваме на всички наши сътрудници, абонати, настоятели и читатели всичко най-добро презъ лѣтната ваканция! Очаквайте въ изчалото на идната учебна година първия брой отъ втората годишнина на в. „Славейче“ съ много интересенъ и разнообразенъ материалъ! До виждане, презъ есента!

НА ПОЛЕТО

МАЙСКА ПЪСЕНЪ

Потокъ отъ свѣтлина въ полего приижда, плъзга се отвредъ! Какъ радостно тупти сърдцето, срѣдъ пролѣтния чуденъ свѣтъ!

Ведно съ лжчитѣ на простора, далечъ отъ градски шумъ и димъ, въ гърдитѣ съ сладостна умора, ний месецъ май да поздравимъ!

Дѣца, съсъ трудъ и постоянство, да се сплотимъ за празникъ новъ! И, вмѣсто зло, порокъ, пиянство — да сѣмъ братство и любовъ!

Асенъ Калояновъ

сънливитѣ си очички, а Пѣйчо взе една книжка и го залъгваше:

— Ела, Любчо, да ти прочета приказката за царъ Крумъ. Любчо послушно колѣничко до батко си и слушаше.

— Имало едно време единъ славенъ български царъ. Казвалъ се Крумъ Страшни. Народитѣ отъ Добруджа и Тракия били подъ неговата властъ. Той ималъ силна войска, много злато и яхалъ вранъ конь...

— Батко, гладенъ съмъ. — Мълчи, Любчо, мълчи! Мама ей сега ще си дойде.

И започваше отново:

— ... Царъ Крумъ победилъ гърцитѣ. Хваналъ въ пленъ императора имъ Никифора. Убитъ го, а отъ главата му направилъ чаша, съ която пиелъ и черпѣлъ боляритѣ си.

— Искамъ да ямъ, бе бате.

— Ихъ, мълчи! — пресичаше го Пѣйчо. — Слушай да ти прочета друга приказка: Имало

едно време... въ една далечна страна, единъ чуденъ кладенецъ. Вмѣсто вода отъ него извираше млѣко и медъ...

— Гладенъ съмъ, батенце!

— ... Веднажъ до кладенеца спрѣло едно малко момченце. То било сираче. Майка му умрѣла, а баща му...

Любчо слага глава на колѣнетѣ на Пѣйча, заспива. Навънъ е тъмно. Далече трепти София голѣма и пѣстроцвѣтна. Пѣйчо, пригърналъ братчето си, се заслушва въ стѣпкитѣ на минувачитѣ. Чака майка си и татко си. А тѣ все още не идватъ.

Вечеренъ вѣтрѣцъ шуми въ листата на вишнитѣ. Погалва лицата на Милановитѣ дѣца, сбира прахъта по улицата и си играе съ нея на гоненица.

Пѣйчо седи замисленъ и нарежда въ ума си жални приказки, каквито нѣкога майка му разказваше:

Имало едно време...